

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

3. BŘEZNA 2013

Z obsahu:

O pokušení

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
13. února 2013
- strana 2 -

Světlo na svícnu kříže

Příběh Chiary
Corbelli Petrillo
- strana 4 -

Odstoupení papeže jinak...

P. Mag. Martin Leitner
- strana 6 -

Na slovíčko

K odstoupení Svatého otce
- strana 7 -

Svědék II. vatikánského koncilu pro nás

Opat Karl Braunstorfer
(1895-1978)
- strana 8 -

Druhý vatikánský koncil ve vzpomínkách a nadě- jích jeho svědka

Promluva Benedikta XVI.
na setkání s římskými
kněžími v aule Pavla VI.
dne 17. února 2013
- strana 9 -

Katechismus andělů (12)

- strana 12 -

Ottavio Mosto (1659-1701): Ježíš - detail sochy (kostel sv. Jakuba Většího, Praha)

Editorial

Toto číslo Světla vznikalo ve dnech, kdy Svatému otci Benediktu XVI. zbýval ještě týden do konce jeho plodného pontifikátu. Jak to bude s volbou nového papeže, jsme nevěděli. To ovšem neznamená, že nejsme plni očekávání věcí příštích. V modlitbě svěřujeme vše do rukou Božích.

Tentokrát můžeme hojněji čerpat ze způsobu myšlení a žití Benedikta XVI. Kromě katecheze při pravidelné středeční generální audienci přinášíme text, který papež pronesl při setkání s římskými kněžími v neděli 17. února. V tomto projevu, dlouhém 45 minut (nutné redakční krácení), Svatý otec hovoří o II. vatikánském koncilu a o jeho plodech – byl jedním z těch, kteří do jisté míry svým teologickým umem spoluvytvářeli texty koncilu.

Pozornost a zamyšlení si zaslouží reflexe na odstoupení Svatého otce (str. 6 a 7). Jsou totiž jiné, než ty ve většině médií. Jsou chápacím, upřímným vyjádřením úcty k papeži, který všechny překvapil, když ukázal, že i člověk teologicky nadmíru vzdělaný může mít blízko k lidem a k pokorné úctě k Bohu.

Při četbě životního svědectví Chiary Corbelli Petrillo (str. 4) nám nejen „přeběhne mráz po zádech“, ale zároveň si můžeme spolu se Svatým otcem položit otázku z katecheze: Jaké místo má Bůh v mém životě? Je Pánem On, nebo já? Pokud je Pánem mého života Bůh, pak není těžké přijmout z jeho ruky nejen dobro a pozemské štěstí, ale i ty nejtěžší věci, kříže, které nakonec v Boží dobrotě vedou ke štěstí věčnému.

Upevňujeme ze všech sil svou víru v Boha, svůj vztah k Němu ve chvílích, kdy je vše v pořádku a cítíme, že Bůh je láska. Protože pak přijdou okamžiky, kdy to tak necítíme, a tehdy nastává pravá zkouška naší víry. Pro každého člověka je tou zkouškou něco jiného. Ale stejné je jedno – jen ten, kdo svou víru a vůli posiloval v čase radosti, může sklízet ovoce pevnosti a stálosti v čase smutku a bolesti. Tak to vidíme na příkladech svědků našich dnů – ať už jsou u Pána (Chiara), nebo ještě prožívají svou pozemskou pouť (Benedikt XVI.).

Nabízí se žalm 24: „Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu? Kdo smí stanout na jeho svatém místě? Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce.“

Daniel Dehner

O pokušení Katecheze Benedikta XVI. při generální audienci 13. února 2013

Drazí bratři a sestry, začínáme liturgickou dobu postní, čtyřicet dnů přípravy na slavné Velikonoc. Je to doba zvláštního úsilí na naší duchovní cestě. Číslo čtyřicet se v Písmu svatém vyskytuje několikrát. Odkazuje zvláště na čtyřicet let putování Izraele pouští. Bylo to dlouhé období formace Božího lidu, ale také dlouhé období stálého pokušení nevěrnosti smlouvě s Pánem. Čtyřicet dní trvala také pouť proroka Eliáše, než došel k Boží hoře Choreb, jakož i čas, který strávil na poušti Ježíš před zahájením svého veřejného působení a během něhož byl pokoušen ďáblem. V této katechezi bych se chtěl zastavit právě u tohoto momentu pozemského života Syna Božího, o kterém se bude tuto neděli číst v evangeliu.

Poušť, kam se Ježíš odebral, je především místem ticha a nouze, kde je člověk zbaven materiální opory a stojí před zásadními otázkami bytí, je nucen jít k podstatě, a právě proto se může snadněji setkat s Bohem. Poušť je však také místem smrti, protože tam, kde není voda, není ani život; je místem samoty, kdy člověk více vnímá pokušení. Ježíš jde na poušť a je vystaven pokušení sejít z cesty vyznačené Bohem Otcem a vydat se na snadnější a světské stezky. (srov. Lk 4,1–13) Bere tak na sebe naše pokušení, nese naši ubohost, aby přemohl zlého a otevřel nám cestu k Bohu, cestu obrácení. Zamyslet se nad pokušeními, jimž byl Ježíš vystaven, je pro každého z nás pozváním k odpovědi na zásadní otázku: na čem opravdu záleží v mém životě? V prvním pokušení ďábel nabízí Ježíšovi, aby proměnil kámen na chléb, aby utišil hlad. Ježíš odvětí, že člověk žije *také* chlebem, ale *ne pouze* chlebem. Bez odpovědi na hlad po pravdě, hlad po Bohu, nemůže být člověk spasen. (srov. vv. 3–4) Ve druhém pokušení ďábel nabízí Ježíšovi cestu moci. Vede jej vzhůru a nabízí mu panování nad světem. Není to však cesta Boží: Ježíšovi je jasné, že svět nebude spasen světskou mocí, nýbrž mocí kříže, pokorou a láskou. (srov. vv. 5–8) Ve třetím po-

kušení ďábel nabízí Ježíšovi, aby se vrhl z vrcholu Jeruzalémského chrámu a nechal se zachránit Bohem a jeho anděly, tedy aby vykonal něco senzačního, aby vystavil samotného Boha zkoušce. Odpovědí je, že Bůh není nějakým jevem, jemuž klademe svoje podmínky, nýbrž Pánem veškerenstva. (srov. vv. 9–12) Co je jádrem všech tří pokušení, kterým je podroben Ježíš? Je to nabídka manipulovat Bohem, užívat jej pro vlastní zájmy, svoji slávu a svůj úspěch, tedy v podstatě vlastně stanout na místě Božím, odstranit Boha ze svého života a jednat tak, aby se zdál zbytečným. Každý z nás by se tedy měl ptát: Jaké místo má Bůh v mém životě? Je Pánem On, anebo já?

Překonat pokušení podřizovat Boha sobě a svým zájmům anebo Jej postavit do kouta a namísto toho se obrátit ke správnému pořadí priorit, klást Boha na první místo je cesta, kterou se musí ubírat každý křesťan stále znovu. Výzvu „k obrácení“ uslyšíme během postní doby několikrát a znamená následovat Ježíše takovým způsobem, aby jeho evangelium bylo konkrétním vodítkem života; znamená uznat, že jsme stvoření a závisíme na Bohu, na jeho lásce, a jediné „ztrátou“ svého života v Něm můžeme jej získat. To vyžaduje, abychom přijímali svá rozhodnutí ve světle Božího Slova. Dnes nemůžeme být křesťany jen v důsledku pouhého faktu, že žijeme ve společnosti, která má křesťanské kořeny. I ten, kdo se narodí v křesťanské rodině a je vychován nábožensky, musí denně obnovovat rozhodnutí být křesťanem, dávat Boha na první místo tváří v tvář pokušením, která mu nepřetržitě nabízí sekularizovaná kultura, a čelit kritickým úsudkům mnoha současníků.

Zkoušky, kterým nyní společnost vystavuje křesťana, jsou totiž četné a dotýkají se osobního i sociálního života. Není snadné být věrní křesťanskému manželství, praktikovat milosrdenství v každodenním životě, dát prostor modlitbě a vnitřnímu ztišení; není snadné veřejně

Dokončení na str. 13

Obě první čtení tě zavádějí hluboko do dějin vyvoleného národa. Jeho osudy jsou více než historické události. Duch Svátý ti na nich názorně ukazuje otcovskou velkodušnost, s jakou se Bůh stará o své vyvolené. Svou nesmírnou velebnost zjevuje proto, abys uvěřil v neomezenou moc, která provází jeho dobrotu, a sklonil se v pokoře před jeho nekonečnou svatostí. *Zuj své opánky* a pokloň se s nejvyšší úctou Bohu svých otců, Bohu Abraháma, Izáka a Jákoba.

I když se ti někdy zdá, že jsi ve svém strádání zcela sám a opuštěn, ani na chvíli nepropadej malomyslnosti, že na tebe zapomněl. Jeho otcovské starostlivosti neunikne ani jedna slza, ani jeden vzdech, žádná bolest, kterou nepřítel působí jeho vyvoleným. Je jeho vroucím přáním odvést všechny do země hojnosti. Aby toho dosáhl, koná dokonce veliké divy a zázraky. Boží lid na jeho dlouhé pouti pouští provází neustále *duchovní skála*, a touto skálou je sám *Křtistus*.

A přece většina těch, pro které tolik vykonal, nedochází na místo zaslíbení, ale *pomřela na poušti*, protože se nakonec *nelíbila Bohu*. Nebyli spokojeni s péčí nejlepšího Otce, *zatoužili po špatnostech a reptali*. Nepřijali jeho plán, mysleli si, že si našli a vymysleli lepší. Bouřili se proti tomu, koho jim poslal jako svého proroka. Dobře si zapamatuj tento *výstražný příklad*, který platí především pro nás, kteří žijeme v *poslední době*. I ti, kterým Bůh v hojnosti uděluje své dary, mohou se mu znelíbit, když reptají proti jeho poslům, protože zatoužili po špatnostech.

Boží dobrotivost nesmíš pokládat za něco samozřejmého, co z tvé strany nevyžaduje náležitou odpověď. Touto odpovědí je bezvýhradné přijetí jeho cesty. Uvědom si, jak velkou urážkou jeho moudrosti, moci i dobroty je každá tvoje nespokojenost, ohlížení se nazpět, šilhání po pohanské stravě, od které tě zázračně odvedl. Jak by ses mohl ohlížet ještě po něčem jiném, když od svého Otce dostáváš **všechno**? Takovou troufalostí dáváš najevo, že jsi příliš jist sám sebou, a to je krajně nebezpečný stav. *Kdo se domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl*.

Tuto výstrahu si musíš vzít k srdci s opravdovou vážností, a to tím spíše, že ve stejném duchu promlouvá k tobě i sám Pán. Boží dobrotivost a slitovnost nijak

Nezbytnost pokání

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Snad příště ponese ovoce, ne-li, dáš ho porazit.

neprospěje tomu, kdo nechce uposlechnout jeho výzvu k **pokání**. Nespoléhej na to, že tě zatím nikdo *nepobil* ani na tebe *nepadla věž*. To není důkaz tvé spravedlnosti, ale projev Boží shovívavosti, která stále ještě vyčkává, že přece jen přijmeš její výzvu a nastoupíš cestu pokání. Tvůj nebeský Zahradník se tě stále zastává v naději, že začneš přinášet očekávané dobré ovoce. Okopává tě, zajišťuje ti obživu, posílá ti své proroky, kteří ti důrazně připomínají a opakují jeho výzvy k obrácení a k pokání, dává ti slyšet varovné zprávy o *Galilejských*, kteří zahynuli a stále hynou. *Jak vysoko je nebe nad zemí, tak veliká je jeho láska k těm, kdo se ho bojí.*⁽¹⁾

Ale všechna tato láska by se minula svým cílem, kdybys tvrdošijně zůstával *fikovníkem, na kterém nic nenalezl*. I jeho dobrotu a milosrdenství má své hranice. Uvědomuješ si někdy, jak dlouho už čeká na tvou odpověď? Možná, že přijde již zítra, nebo dokonce ještě dnes, a bude to naposledy, co bude hledat tvé dobré ovoce. *Proč máš zabírat půdu, když na tobě nic nenalézá?*

Boží milosrdenství není násilí, které tě táhne proti tvé vůli, ale dobrotivá nabídka, kterou je nutno ochotně přijmout. Může tě vyvést ze země otroctví, může ti přitom pomáhat obdivuhodnými zázraky, ale cestu do země, která oplývá mlékem a medem, musíš ujit sám, a to s plnou důvěrou v jeho moudré a dobrotivé vedení, s vytrvalou věrností, bez reptání a bez ohlížení. Nediv se, že tě vede pouští. Je to cesta opravdového očištění ode všeho pohanského. Zjevuje ti více než desky Zákona: nabízí ti smlouvu lásky se svým Nejsvětějším Srdcem. Živí tě drahocennější stravou, než je mana a křepelky: dává ti za pokrm sám sebe. Nenapájí tě vodou ze skály, ale vodou a krví ze svého proboděného boku. A ty si troufáš srovnávat tyto jeho dary s hrnci *plnými masa, ryb, okurek, melounů, pórů, cibule a česneku*⁽²⁾, jimiž tě sytil svět, aby tě udržoval ve slepotě a zotročení? Pak nejsi hoden nabízené

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 3,1-8a.13-15

Mojžíš pásl stádo svého tchána Jitra, midjánského kněze. Když jednou vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Chorebu. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plameni ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle – keř hořel plamenem, ale neshořel. Mojžíš si řekl: „Půjdu se podívat na ten zvláštní jev, proč keř neshoří.“ Když Hospodin viděl, že se přichází podívat, zavolal ze středu keře: „Mojžíši, Mojžíši!“

A on odpověděl: „Tady jsem!“ (Bůh) řekl: „Nepřibližuj se sem, zuj opánky ze svých nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův!“ Mojžíš zahalil svou tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha. Hospodin pravil: „Viděl jsem bídu svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nárek na bírice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem.“ Mojžíš pravil Bohu: „Hle, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: ‚Posílá mě k vám Bůh vašich otců.‘ Když se zeptají: ‚Jaké je jeho jméno?‘ –

Dokončení na str. 11

svobody, zbytečně bys zabíral místo u jeho stolu v zaslíbené zemi. *Přijdou mnozí od východu a od západu a budou stolovat, synové království budou vyhnáni ven do tmy.*⁽³⁾

Jak dlouho mě bude tento lid znevažovat? Jak dlouho mi nebude věřit přes všechna znamení, která jsem uprostřed něho konal?⁽⁴⁾ Neohlížej se na to, co dělá většina. Nespoléhej na jejich bezstarostnost, abys nepatřil mezi ty, kteří *pomřeli na poušti*. I kdyby všichni reptali, ty se drž Pána a *nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní. On léčí všechny tvé neduhy, věncí tě láskou a slitováním.*⁽⁵⁾ Na jeho volání odpověz se srdcem připraveným plnit jeho vůli: *Tady jsem!*

Veleb, má duše, Pána, vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno!⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 103; ⁽²⁾ Nm 11,4-5;

⁽³⁾ srov. Mt 8,11-12; ⁽⁴⁾ Nm 14,11;

⁽⁵⁾ resp. žalm 103; ⁽⁶⁾ tamt.

Světlo na svícnu kříže

Příběh Chiary Corbelli Petrillo

„Francesco, jdu do nebe, budeme tam s Marií a s Davidem, ty zůstaneš s tátou. Budu se tam za vás modlit. Pán Bůh odedávna chtěl, abys žil, On sám ti ukáže cestu, když Mu otevřeš své srdce. Důvěřuj Mu, je nejvyšší hodnota. Chiara, tvá máma.“

Tato slova napsala osmadvacetiletá Chiara Petrillo týden předtím, než zemřela na rakovinu 13. června 2012 v Římě. Jeho pohřbu se zúčastnilo více než dva tisíce lidí a římský generální vikář Agostino Vallini pronesl na závěr obřadu: „Nevím, co Pán Bůh chystá pro nás, pro naše město a svět prostřednictvím této nové Beretty-Molly, ale zcela jistě nemáme právo to lhositě pominout.“

Chiara a Enrico se seznámili v roce 2002. Oba byli hudebníci. Setkávali se, nepohodli se, rozcházel se a opět se scházeli, až se nakonec 21. září 2008 vzali. Brzy poté Chiara poprvé otěhotněla. Lékaři zjistili, že dítě má anencefalii (je bez mozku), a navrhovali těhotenství ukončit, ale rodiče s tím nesouhlasili. Na svět přišla Maria Grazia Letizia, která zemřela za půl hodiny, když byla předtím pokřtěna.

Za několik měsíců Chiara čekala další dítě. Ukázalo se, že chlapečkovi chybí nohy i střeva. Malý David odešel do nebe několik hodin po porodu. Třetí těhotenství vypadalo nadějně. Plod se normálně vyvíjel. Bohužel, v pátém měsíci pocítila Chiara drobnou ranku na jazyku, z níž vznikl velice nebezpečný nádor. Rozhodla se oddálit léčení až do doby po porodu, aby dítě nebylo poškozeno, ale to rozhodnutí ji samotnou stálo život. Francesco přišel na svět zdravý 30. května 2011 císařským řezem.

Hned poté Chiaře nasadili chemoterapii a ozařování. Jenomže v dubnu 2012 se dozvěděla, že léčení nepomohlo, protože s ním začali příliš pozdě...

Objevily se metastázy oka a čekala ji další operace.

Večer 12. června začala agonie. Otec Vito d'Amato, františkán, který byl duchovním vůdcem Chiary a Enrika od doby jejich zasnoubení, přijel nejrychleji, jak

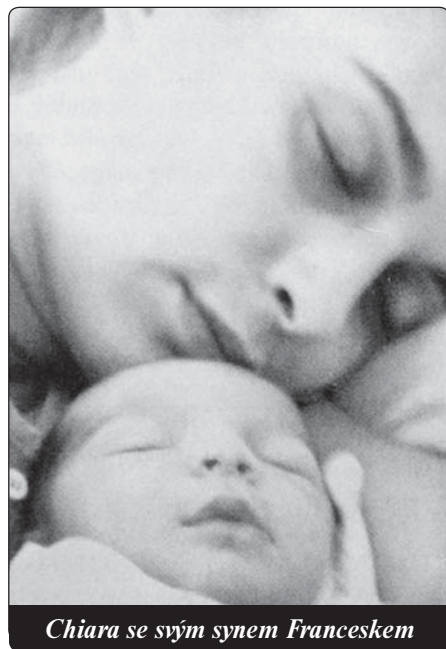
mohl. V jednu hodinu v noci sloužil mši svatou ve společenství rodiny, jež se shromáždila u lůžka mladé matky.

12. června se v kostelích četlo evangelium o soli země a světle světa (Mt 5,13-16). Kněz řekl, že světlem je Ježíš, a pak se zeptal Chiary, co je svícen. Odpověděla bez váhání: „Kříž.“ Otec Vito prohlásil: „Chiara, když z tebe vychází tak krásné světlo, to znamená, že jsi na kříži s Ježíšem.“ Po přijetí Nejsvětější svátosti se Chiara rozzářila ještě víc a zašepkala: „Je dokonáno.“

„Byla nejenom klidná, ale přímo šťastná,“ vzpomíná otec Vito. Děkovala všem a velebila Boha; poslední hodiny života prožila před Nejsvětější svátostí vystavenou v jejím pokoji. Zemřela přesně v poledne 13. června 2012 a Enrico prosil, aby jí do rakve oblékli její svatební šaty: „Chiara odešla ke svému Ženichovi, který ji miloval mnohem víc než já.“

Manželství v rukou Panny Marie

Chiara a Enrico se dlouho a se vši vážností připravovali na přijetí svátosti manželství. Jejich přítel a důvěrník otec Vito d'Amato pokřtil jejich děti a byl s Chiарou až do poslední chvíle jejího života. Právě on jim poradil, aby všechno svěři-

Chiara se svým synem Franceskem

Chiara po operaci oka

li Matce Boží, dal jim i text mariánského zasvěcení, které se denně modlili a je muž zůstali věrni až do konce.

Nepodlehli zabíjácím nátlakům lékařů a dokázali hrdinsky přijmout nelítostné rány, které na ně dopadaly jedna za druhou. „Poslední měsíce byly velmi těžké, ale zároveň zázračné. Chiara velice trpěla. Dělalí jsme všechno společně, beze spěchu, slavili jsme každou chvíli. V té době se naše spojení ještě více upevnilo a Ježíš byl stále u nás přítomný. Je pěkné vědět, že sám Kristus setrvává při kříži člověka.“ Když se ho ptali, jestli někdy nepociťoval žárlivost na Ježíše, Enrico se smíchem odpověděl: „Jak bych mohl žárlit na Někoho, koho sám miluji? Kromě toho Ježíš je jediným Ženichem, jehož láska nikdy nepomijí... Chiara odešla k tomu, koho milovala! Z lásky ke Kristu čerpala sílu k lásce manželské...“

Jakým zázrakem má Enrico sílu vydávat svědectví o štěstí, které našel v událostech, jaké by nejednu rodinu dovedly do krajní černé beznaděje? Otec Vito d'Amato je přesvědčený, že to způsobila jejich společná životní filosofie: nikdy si nemyslet, že nám něco patří, ale všech-

no přijímat jako dar a ve všem umět poznávat tvář Dárce. „Bud' bereš svůj život jako dar a dokážeš se o ten dar dělit, nebo stále toužíš vlastnit a shromažďovat nejrůznější dobra, která se později budeš bát ztratit. Člověk, který neumí život přijímat a obdarovávat jím, bere druhého člověka jako možné ohrožení, především když ten člověk je vlastním malíčným dítětem,“ říká otec Vito a dodává, že Chiara nelitovala žádného z učiněných rozhodnutí. Opakovala často, že kdyby souhlasila s potratem, jistě by nemyslela na nic jiného než na to, jak na ten den zapomenout. Zatím ale dny narození na zemi i do nebe svých dvou dětí pokládala za jedny z nejšťastnějších ve svém životě.

Ráno 13. června se Enrico zeptal Chiary: „Má milá, opravdu je Pánovo jho sladké?“ Nemocná už ztěžka dýchala, ale odpověděla s úsměvem: „Ano, Enrico, velmi sladké.“

Během dlouhých měsíců boje s nemocí se lidé nejednou ptali mladých manželů, zda milují kříž. Chiara a Enrico mluvili vždy stejně: „Ne, nemilujeme kříž, ale toho, který na něm visel.“ Perlou, kterou našli v moři prolitých slz, za něž se vůbec nestyděli, bylo tajemství, že kříž se stává lehkým pouze tehdy, když ho neseš spolu s Kristem.

„Byli jsme zamilovaní do sebe navzájem a současně jsme oba byli zamilovaní do Krista. Náš život byl naplněný a láska silnější než smrt,“ říká Enrico. „Obdrželi jsme tu milost, že jsme se nikdy milosti nestavěli na odpor a neohraničovali jsme ji. Vyslovili jsme »ano« a vši silou jsme uchopili Ježíše za ruku. Prosil nás totiž o věci, které bychom vlastními silami nedokázali snést.“ Když se Chiara dověděla, že už pro ni není záchrany, zeptala se svého muže: „Enrico, kdybys věděl, že ta oběť pomůže spasit deset osob, souhlasil bys?“ – „Ano, ale jenom s pomocí milosti Boží.“ – „Já také, Enrico. Proto se modlím o zázrak uzdravení, ale ve skutečnosti po něm netoužím.“

Otec Vito přiznává, že svědectví Chiary a Enrika ho přesvědčilo o nádheře, ale i o ohraničenosti lidského manželství. Italské slovo „coniugi“ čili „manželé“ znamená doslovně „ti, kteří společně nesou jho“. Enrico a Chiara souhlasili, že spolu ponosou Ježíšovo jho, proto pro ně bylo sladké. Ve svatební den uzavřeli smlouvou

**MODLITBA
MARIÁNSKÉHO ZASVĚCENÍ,
KTEROU SE DENNĚ MODLILI
CHIARA A ENRICO:**

Ó Panno Maria,
Ty, která jsi mojí Matkou,
která mě tak velice
miluješ ze strany Boha,
přijmi dnes moji
touhu zcela se Ti zasvětit.
Odevzdávám Ti celou svoji bytost
a celý svůj život,
odevzdávám Ti své tělo,
své myšlenky a city,
svou hlubokou schopnost
k lásce a k poznání pravdy.
Všechno, co je mé,
ať je Tvoje a patří Tobě.
Všechno Ti odevzdávám,
abych mohl(a) zcela patřit Kristu,
který je životem mého života.
S důvěrou a láskou Ti opakuji:
„Hvězdo jitřní,
ved' mě k Ježíšovi.“
Totus Tuus!

se Všemohoucím a od Něj čerpali sílu více než čtyři roky, které se zdály věčností utrpení. Na druhé straně je manželství lidí jenom znamením spojení, po němž všichni toužíme – manželského svazku

Chiara Corbelli Petrillo s manželem

Tvůrce s jeho stvořením. Kristus chce být Ženichem pro každou lidskou duši. Současný rituál zasnub zdůrazňuje, že láska muže a ženy je obrazem Boží lásky. Enrico dodává, že v den, kdy Chiara odešla, s pohledem na její rozzářenou tvář napsal přátelům SMS: „Naše lampy hoří. Čekáme na Ženicha.“

V pověsti svatosti

Na sobotu 16. června 2012 připadal svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie, které Chiara a Enrico denně opakovali své „totus Tuus“. V chrámu sv. Františky Římské se shromáždilo přes dva tisíce věřících a asi třicet kněží. Liturgii mše svaté o Nejsvětější Panně Marii vedl otec Vito d'Amato. Mezi koncelebranty byl kromě jiných i kardinál Agostino Vallini, vikář římské diecéze.

Pisně o manželství složil sám Enrico, daly té neobyčejné pohřební mši svaté takový radostný charakter, že někteří z účastníků měli dojem, že došlo k nějakému omylu. Malý Francesco, který měl právě rok, vesele pobíhal kolem lavic. Uplyne ještě hodně let, než pochopí slova matčiny závěti, která od ambonu přečetl jeho otec: „Jednoho dne jsme se narodili pro to, abychom nikdy neumřeli. Mé dítě, cokoli budeš v životě dělat, nikdy se nenech odradit. Pamatuj, že pokud ti Bůh něco bere, je to proto, aby ti dal něco víc. Je dobré hledat kolem sebe příklady takového života, které ti připomenou, že je skutečně možné zakoušet velké štěstí už zde, na zemi, pod podmínkou, že dovolíme, aby nás vedl Bůh. V životě se počítá jenom láska. Cílem našeho života na zemi je nebe, a darovat život z lásky je něčím skutečně krásným. Francesco, jdu do nebe, budeme tam s Marií a s Davidem, ty zůstaneš s tátou. Budu se tam za vás modlit. Pán Bůh odedávna chtěl, abys žil, On sám ti ukáže cestu, když Mu otevřeš své srdce. Důvěřuj Mu, je nejvyšší hodnota. Chiara, tvá máma.“

Celý příběh vypadá tak nepravděpodobně, že by se člověk chtěl vyjádřit, že to není cesta pro obyčejné lidi. A přece, jak uvedl otec Vito, Pán Ježíš nám nepřikazuje proměnit vodu ve víno, jenom naplnit džbány vodou.

*Podle Famille Chrétienne 1808/2012
Z Miłujcie się 2/2012 přeložila -vv-*

Odstoupení papeže jinak...

Nějaký papež odstupuje! Ne! TENTO papež odstupuje! – Když byla tato zpráva vysílána na rádiu Ö1 hned na začátku poledních zpráv, poslouchal jsem jen na půl ucha. Okamžitě však moje pozornost zbystřila! To byl jen masopustní žert našeho státního rádia! Bohužel ne. Vyhledávač na facebooku přinesl smutnou jistotu a odkaz na zvukový záznam jeho projevu v latině, připravený Rádiem Vatikán.

Papež odstupuje! Lidsky mu přeji z celého srdce ještě pár klidných let, kdy se bude moci věnovat modlitbám a bude smět zestárnout, pomalu svůj život, své zdraví, svou tělesnou i duševní sílu vložit do rukou Páně. Jako každý člověk, který po nejvyšším záslužném životě odchází na odpočinek.

Lidsky mu to z celého srdce přeji. A přesto jsem zamyšlený. Ztratil tím papež něco ze svého nadpřirozeného lesku? Možná tím může být vystupňován tlak na následující papeže, že jednoduše odstoupí, když se již někomu nebudou hodit jejich názory.

Jsem vděčný a šťastný, že jsem obyčejný farář. Nezakládám si na tom, že jsem magistr teologie, a každý den vidím své nedostatky, kdy bych si rád udělal více času, abych se mohl dále teologicky, filosoficky, biblicky vzdělávat.

Ale jedno bych chtěl učinit. Jednoduše vyvolat vzpomínky na setkání s tímto výjimečným člověkem Josephem Ratzingerem, s tímto výjimečným papežem Benediktem XVI. A tím vytvořit takový „nekrolog“. Jiný. Neboť jsem neustále žádán psát nekrology pro dobré přátele, kteří zemřeli. Ale Joseph Ratzinger žije. A já mu přeji ještě mnoho klidných let, která mu darují čas pro to, co by v tomto pozemském životě ještě rád dokončil!

V médiích bylo stále slyšet o „železném kardinálovi“ nebo „pancéřovém kardinálovi“ nebo „rotvajlerovi Božím“. Ale protože mi lidé, kteří nemluví v šifrách, byli po celý můj život milejší než ti, kteří se uchylují k vybledlým otřepaným frázím, byl mi sympatický. Svým klidným způsobem mluvení, jistotou svých výroků, které – politicky řečeno – nelze jen tak sypat z rukávu, aby byli lidé uspokojováni laci-

nou moudrostí, nýbrž fundovaně postavenou na základech dlouholeté vědecké činnosti, která byla vždy spojena s modlitbou, prosbou o sílu Božího Ducha, o sílu pravdy a lásky, která je nutná, aby skutečně našel své místo v této Církvi.

Poprvé jsem se s kardinálem Ratzingerem setkal, když jsem byl ještě semináristou. Během cesty do Říma s kněžským seminářem. Byl to pro mě jeden z vrcholů života – ostatními spolucestujícími to možná tak vnímáno nebylo. Mše svatá v kostele na Campo Santo Teutonico. Sloužena byla kardinálem Ratzingerem. A ačkoli se moji spolubratři mohli stále přetřhnout, aby získali fotografii s „prominenty“, zde neměl o snímek s kardinálem Ratzingerem nikdo moc velký zájem. Přesto k tomu došlo. A já mohl vnímat teplost a klid, otcovské teplo člověka, ke kterému médií přisuzovaná „něžná jména“ jako „pancéřový kardinál“ nebo „rotvajler Boží“ vůbec nesedí.

A potom tu bylo 25leté jubileum biskupského svčení našeho bývalého rakouského nuncia Donata Squicciariniho. Protože byl Dr. Squicciarini člověk, pro něhož vděčnost hodně znamenala, pozval mě na své jubileum do Říma. Na první adventní neděli roku 2003. Pro faráře prakticky nemožné! Ale jeden kněz, kamarád, též pozvaný a pevně rozhodnutý pozvání přijmout, se postaral o zástup. Následovala noční jízda autem do Říma, rychlá snídaně na Piazza Navona – uprostřed římského vánočního trhu, jehož oslepující barvy pro Vídeňáka, zvyklého na zla-

P. Mag. Martin Leitner

to-červenou, působily spíše škodlivě pro oči – a potom ke kostelu San Apollinare Terme. Slavnostní kázání měl kardinál Joseph Ratzinger. A kdo by zde očekával složitý teologický traktát, měl být poučen něčím lepším! Neboť přišla osobní láskyplná slova, plná tepla víry a naděje, především lásky k Církvi, která jsem slýchal jen zřídka. Opět protiklad k mediálnímu štvání člověka, který Církev opravdu miluje a celý svůj život postavil do její služby.

Když byl kardinál Joseph Ratzinger roku 2005 zvolen papežem, kolísal můj první dojem mezi radostí a pochybností. Podává se mu ten krok do nelítostné veřejnosti papežského úřadu? A opět jsme mohli vidět, že tomuto člověku nebyl úřad svěřen lidsko-pozemským způsobem. Bůh sám ho vedl – a vede ho až dodnes. Z kuriálního kardinála, který se držel spíše zpátky, se stal papež, který podával lidem na Svato-petrském náměstí ruce, který jednoduše přijal z rukou člověka na invalidním vozíku mobilní telefon, aby telefonoval jedné těžce nemocné řeholnici a dal jí útěchu.

Jeho oči na mě vždy udělaly dojem. Vždy jsem si trochu myslel: jako by malý bavorský šibal právě přemýšlel o tom, jaký žert lidem okolo právě provede (když dovolíte!)

Ty oči se unavily. Celý člověk Joseph Ratzinger se unavil. Přesto mu celá Církev nekonečně mnoho děkuje, že těchto skoro 8 let pro ni v Duchu a síle Boží působil.

V příštích dnech se pozvedne mnoho hlasů a budou vyjmenovávat papežovy zásluhy. Bohužel vyleze ze svých děr i mnoho „kryš“, které na tomto Svatém otcí nenechají nic dobrého.

Udělal jsem si svůj osobní obrázek. Pro mě byl skutečně OTEC, hluboký myslitel a pozorovatel, připravený obsáhlé vědomosti, které může pokládat za vlastní, proměnit v drobnosti každodenního křesťanství.

Z celého srdce mu přeji ještě mnoho let, kdy může dokončit to, pro co mu poslední roky zcela jistě chyběl čas.

Z www.martin-leitner.at (11. února 2013)
přeložil -tk-

* Autor je spirituálem mezidiecézního semináře Leopoldinum při Filosoficko-teologické vysoké škole Benedikta XVI. v Heiligenkreuz u Vídně.

Na slovíčko

„Svět“ zaskočila zpráva o odchodu Svatého otce Benedikta XVI. z jeho úřadu. vzdal se moci, papežem zůstává. Jak můžeme zjistit v některých reakcích z Církve, tímto jeho krokem se rozvíjí instituce a charismatický úřad papeže novým směrem, opačným, než církev zažívala v dobách „nehodných papežů“, kdy se o papežskou jurisdikci svěřeli dva, či dokonce tři papežové. Nyní může a má – a za to je potřeba se modlit, aby církev byla bez poskvrny a vrásky – nastat situace, kdy papež-emeritus odchází do samoty s Ježíšem, kde může církvi sloužit obětí a modlitbou a zůstává v bezprostřední blízkosti svého nástupce, v bývalém klášteře klauzurních řeholnic Mater Ecclesiae na Vatikánském pahorku k dispozici jako podporovatel a rádce „papeže ve službě“. Mimoděk nás při těchto slovech, která můžeme číst v katolických médiích, napadne představa dřívějšího „zavedeného systému“ na našich farách, kdy jednomu z kaplanů budoucí farář-emeritus, jenž na faře a ve farnosti dále zůstává na odpočinku, předává vedení farnosti, což u svatých kněží bývá vždy spojeno s moudrostí.

Druhou stránkou takovéto rezignace, „zřeknutí se jurisdikce“, je role ducha zla, satana, jak náš Pán Ježíš sám říká – „pekelných mocností“, které na církev útočily, útočí a budou útočit. Skálu – Petra, papežství však nepřemohou.

Pro některé může Svatým stolcem zveřejněné fatimské proroctví o posledních dnech jednoho z papežů navodit

atmosféru konspirace. Lze věřit, že se tak může naplňovat – zmínky Svatého otce při oznámení rezignace o oběti a modlitbě, v kázání na Popeleční středu o rivalitě uvnitř Církve, závěr setkání s kněžími římské diecéze, zdůrazňování špatného zdravotního stavu, který se tak špatný nezdá být, a přibývající zprávy o „věku přiměřených“ zdravotních komplikacích, které se předtím nezveřejňovaly, a pak další a další problémy, které se začínají znovu propírat: úniky kuriální a papežské korespondence, zrada papežského komorníka, očistná reforma tzv. Vatikánské banky jsou dále uváděny jako možné příčiny rozhodnutí Svatého otce.

Skutečnost je prozaičtější a syrovější. Stojí tu skutečně ďábel se svou – v očích tohoto světa – mocnou zbraní: smrtí a hříchem.

Ovšem, jak to často v životopisech světců čteme, působí satan úspěšně tímto svým zbrojním arzenálem na straně, která světce v církvi pronásleduje – a Svatý otec stojí ve všech dobách papežství jako jasný maják všech světců.

To, že papež Benedikt XVI. směřuje ke smrti, která se stává pro něj a pro ty, kdo se jím nechávají vést, branou do Ježíšova království, je pro něj i pro nás zřejmé. Kolikrát za den se připravujeme – on i my – na smrt již jen slovy: „Pros za nás, Panno Maria, nyní i v hodinu naší smrti!“

K ní nás vedou nejen následky hříchu Adamova, jenž jako dědičná vina je zahlazen ve chvíli přijetí tajemství znovuzrození z vody a z Ducha Svaté-

ho, ale ke smrti nás vede i to, co nám, jak se říká, „zkracuje život“. A sem bolestné chvíle hříchu a rivality vůči papeži bezesporu patří.

Při pohledu na stranu svatých – těch, které náš Pán při soudu shromáždí po své pravici, je důležité se podívat na levou stranu Ježíše při posledním soudu. Tam stojí ti, kdo ani netušili, že svými „dobrymi“ skutky a zvláště opominutími, jak slyšíme v Ježíšových slovech při jeho chrámovém kázání, konají zlo.

Zde je potřeba si uvědomit, že k zavrženosti vůči působení Ducha Svatého vede často ďábel rafinovaně a postupně. Kolik věrných katolíků v různých dobách začínalo ve věrnosti papeži a na konci života stálo na straně protipapežské!

Někdy se zdá, jako by – a nejen ve sdělovacích prostředcích tohoto světa – měla navrch protipapežská strana. Jedná se o iluzi. Velmi působivě ji ve svém filmu *Umučení* vyjádřil australský režisér Mel Gibson: Ve chvíli Ježíšova ukřižování se ďábel propadá do propasti kříže – zcela osamělý.

Tato pro věřícího jasná realita je zcela postní: život nám zkrátil duch zla, hřích. A to dědičný, náš osobní, i hřích druhých vůči nám. Odpoví na toto zlo je Ježíšova oběť na Golgotě. Ovce jeho výkupné smrti pak zakusí ti, kdo přijmou podíl na nesení jeho utrpení v církvi a ve světě, kdo neodplácejí zlým za zlé, urážku urážkou.

Pak je role satana vzhledem k rezignaci Svatého otce Benedikta XVI. zcela průhledná. Útočí na každého, kdo věrně následuje Ježíše, kdo jde cestou pokory, již se on vysmívá (ne však dlouho), kdo obětavě slouží církvi a přemáhá každodenní rivalitu mezi svatostí a pádem do hříchu u sebe i u těch, kteří jej na cestě doprovázejí. Svatý otec Benedikt XVI. je spolu se všemi, kdo věrností jemu dokazují věrnost Ježíši Kristu v jeho zástupci na této zemi, v Petrovi našich dní, příkladem vítězného boje, na jehož konci stojí nad satanem vítězná Skála – církev sjednocená jak s papežem, a tak s Kristem.

P. Oldřich

Počty katolíků za pontifikátu Benedikta XVI.

Během působení Svatého otce Benedikta XVI. v úřadu klesal v Německu počet protestantů znatelně rychleji (-7 %) než počet katolíků (-5,4 %). V celosvětovém měřítku se římskokatolická církev během jeho ponti-

fikátu dokonce rozrostla o více než 100 milionů věřících. Návštěvnost bohoslužeb v Německu je v katolické církvi s 12,3 % ještě stále třikrát větší než v evangelických kostelích, kde je udávána s 3,6 % členy.

Zdroj IDEA/kath.net, přeložil -tk-

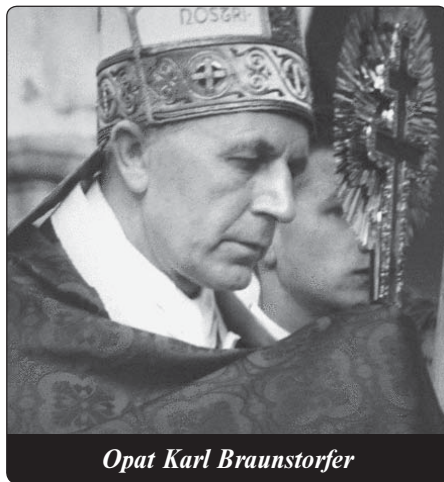
Svědek II. vatikánského koncilu pro nás

Opat Karl Braunstorfer (1895–1978)

Poslední dobou se výraz II. vatikánského koncilu sklouňuje snad ve všech pádech. Důvod je jasný: 50 let od jeho zahájení, které jsme si na podzim loňského roku připomněli. Jména jako Joseph Ratzinger (popř. papež Benedikt XVI.), Karl Rahner, Hans Urs von Balthasar a další jsou v různých textech, přednáškách a kázáních neustále zmiňována. Chtěl bych ale připomenout jiného svědka tohoto koncilu, který bohužel již dlouho není mezi námi, o kterém se ví velmi málo, který sice neovlivnil svým učením či myšlenkami celou církev, ale který svým chováním, postojem a hlavně snahou o čistou interpretaci a také uvedením závěrů II. vatikánského koncilu do každodenního života víry dokázal provést ve svém klášteře reformy, jež skutečně vedly k duchovní obnově klášterního života. Je jím opat v cisterciáckém klášteře Heiligenkreuz u Vídně P. Karl Braunstorfer. Bohužel žádný jiný klášter již tuto „pokoncilní“ reformu za svou nepřijal.

Karl Braunstorfer se narodil 3. května 1895 v Katzelsdorfu u Wiener Neustadt (Rakousko) v selské rodině a byl pokřtěn jménem Heinrich. Po ukončení gymnázia vstoupil 22. srpna 1914 do kláštera Heiligenkreuz, kde 8. září 1918 složil slavné sliby. 24. února 1919 byl vysvěcen na kněze a týž rok mu byl svěřen úřad novicmistra. Tento úřad vykonával až do své opatské benedikce v roce 1945.

Roku 1933 se stal převorem a zároveň farářem klášterní farnosti Heiligenkreuz. Jako věrný a pozorný pastýř získal srdce mnoha lidí. Po smrti svého předchůdce opata Gregora Pöcka, který již nevydržel psychický tlak, když část Rakouska obsadila Rudá armáda, byl 9. srpna 1945 zvolen svými spolubratry za opata. Ještě týž rok byl zvolen do čela rakouské cisterciácké kongregace jako opat praeses. Byl opravdovým pastýřem nejen ve svém klášteře – zasloužil se jak o duchovní, tak materiální rozkvět – ale i ve všech kláštích jmenovaného řádového svazu klášterů. A právě v této funkci se zúčastnil zasedání II. vatikánského koncilu. Duch to-

Opat Karl Braunstorfer

hoto církevního shromáždění zcela ovlivnil jeho následující život. Z Říma se vrátil opat Braunstorfer jako zcela jiný člověk, jehož pohled se obrátil na celou církev, a snažil se přenést ducha koncilu i do svého kláštera. Přitom nezaváděl nic, co by i sám nežil. Snažil se učinit chórovou modlitbu opět středem duchovního kláš-

terního života. Nechal dohledat dostupné materiály o původní cisterciácké liturgii, staré latinské texty antifon a nápěvy gregoriánského chorálu, takže mohl být sestaven antifonář, graduale, dal vzniknout novému cisterciáckému breviáři. Na rozdíl od ostatních klášterů, které následovaly nové reformy a zaváděly do chórové modlitby národní jazyky, ponechal jako liturgický jazyk latinu a modlitbu breviáře rozdělil do dvoutýdenního cyklu. Ovšem že to všechno podle závěrů a ducha II. vatikánského koncilu.

Když mu bylo 75 let, dal svůj úřad opata k dispozici a až do konce svého života se věnoval liturgii, chórové modlitbě a gregoriánskému chorálu a z jeho ducha žije klášter Heiligenkreuz až dodnes. I přes své chatrné zdraví se pravidelně zúčastňoval modlitby officia. Krátce před svou smrtí napsal generálnímu opatovi řádu: „...abych zůstal v dokonalém souznění s Boží vůlí.“ Zemřel 20. září 1978 obklopen svými spolubratry, kteří jej na jeho poslední cestu doprovodili modlitbami. 15. listopadu 2008 byl zahájen proces jeho blahorečení na diecézní úrovni.

Odkaz tohoto opata by pravděpodobně zůstal nepovšimnut, kdyby klášter Heiligenkreuz sdílel osudy jiných klášterů v dnešním „západním“ světě, které se potýkají s nedostatkem dorostu. Ovšem opak je pravdou. Tento klášter je jedním z nejvíce kvetoucích klášterů současnosti a každý rok přijímá nové a nové mnichy do noviciátu. Úspěch jimi nazpívaných a vydaných CD s gregoriánským chorálem je nečekaný, a nejenže dosáhli platinového ocenění v Rakousku, ale i na světových žebříčcích populární hudby předběhli světoznámé zpěváky. Mnichům z Heiligenkreuz ovšem nejde o slávu, ale především o zprostředkování modlitby celému světu, neboť za svůj největší životní úkol – kromě výchovy budoucích kvalitních kněží na řádové teologické fakultě papežského práva – pokládají právě modlitbu za tento svět, za nás za všechny. A jak věří, právě toto je odkaz velkého opata P. Karla Braunstorfera.

Podle www.stift-heiligenkreuz.org

MODLITBA ZA BLAHOŘEČENÍ

Bože, všemohoucí Otče, tajemství Kříže je naše síla, neboť skrze Tvého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, se stal strom z ráje stromem spásy, v němž jsi skrze smrt svého Syna spasil celý svět. Tvůj služebník opat Karl Braunstorfer postavil svůj život pod toto tajemství Kříže. Celý svůj život a v celé své službě nechtěl být ničím jiným než přítelem, služebníkem a poslem Kříže.

Proto Tě prosím: Učiň, abych se i já stal přítelem, služebníkem a poslem Kříže, připraveným postavit celý svůj život pod toto tajemství. Ty znáš kříže, které mě tíží, Ty jediný znáš všechny moje prosby... za jejichž vyslyšení na přimluvu opata Karla prosím. Učiň, Pane, aby mi Tvůj Svatý Kříž v tomto životě daroval útěchu a víru, sílu a posilu, radost a naději, abych směl na tento Kříž hledět na věčnosti jako na zářivé znamení vítězství.

Druhý vatikánský koncil ve vzpomínkách a nadějích jeho svědka

Promluva Benedikta XVI. na setkání s římskými kněžími v aule Pavla VI. dne 17. února 2013

Eminence, drazí bratři v biskupské a kněžské službě! Je to zvláštní dar Prozřetelnosti, že se mohu před ukončením své petrovske služby ještě setkat se svými kněžími, římským klérem. Je to vždy velká radost, když mohu vidět, jak církev žije, jak je církev v Římě živá; pastýře, kteří v duchu nevyššího Pastýře vedou Pánovo stáde. Je to kněžstvo skutečně katolické, všeobecné, což odpovídá podstatě římské církve: nesete v sobě univerzalitu, katolicitu všech národů, všech ras, všech kultur. Zároveň jsem velmi vděčný kardinálu vikáři, že napomáhá probouzet a hledat povolání v samotném Římě, protože má-li být na jedné straně Řím univerzálním městem, musí být také městem, které má vlastní, mocnou a mohutnou víru, z níž se rodí také povolání. A jsem přesvědčen, že s Pánovou pomocí můžeme najít povolání, která nám On sám dává, vést je, pomáhat jim zrát a tak svou práci sloužit na Pánově vinici.

Dnes jste před hrobem svatého Petra recitovali *Krédó*. V rámci *Roku víry* pokládám za velice příhodné, možná nezbytné, aby se římští kněží shromáždili u hrobu apoštola, kterému Pán řekl: „Tobě svěřuji svou církev. Na tobě zbuduji svou církev.“ (srov. Mt 16,18–19) Před Pánem jste spolu s Petrem vyznali: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.“ (srov. Mt 16,15–16) Tak roste církev: vyznáním Krista spolu s Petrem a následováním Krista. Čiňme tak ustavičně. Jsem vám velmi vděčný za vaši modlitbu, kterou jsem cítil téměř fyzicky, jak jsem řekl ve středu. Nyní, třebaže odejdu do ústraní, zůstanu stále v modlitbě nablízku vám všem a jsem si jist, že také vy budete nablízku mně, i když budu vskrytu před světem.

Na dnešek jsem vzhledem k situaci svého věku nemohl připravit velkou opravdovou promluvu, jak by se dalo očekávat, ale spíše jen menší povídání o Druhém vatikánském koncilu, jak jsem jej viděl. Začnu jednou anekdotou. Byl jsem jmenován v roce 1959 profesorem na Univerzitě v Bonnu, kde studují studenti a seminaris-

té kolínské diecéze a sousedních diecézí. Tak jsem přišel do kontaktu s kolínským kardinálem Fringsem. Kardinál Siri z Janova zorganizoval myslím v roce 1961 sérii konferencí vybraných evropských kardinálů o koncilu a pozval také kolínského arcibiskupa, aby měl jednu z přednášek s titulem: Koncil a svět moderního myšlení.

Kardinál vyzval mne, nejmladšího z profesorů, abych mu napsal koncept. Ten se mu zalíbil a v Janově přednesl lidem text, který jsem napsal. Krátce poté papež Jan XXIII. pozval kardinála Fringse k sobě. Kardinál dosti znervózněl, obával se, že snad řekl něco nesprávného, falešného a byl pozván kvůli napomenutí, možná, že ztratí i kardinálský purpur (smích kněží)... Ano... když jej sekretář oblékal na audienci, řekl: „Možná mám tuhle róbu na sobě naposled...“ (smích kněží) Potom vstoupil, papež Jan mu vyšel vstříc, objal jej a řekl: „Děkuji, Eminence, řekl jste to, co bych rád řekl já, ale nenacházel jsem slov.“ (aplaus) Z toho kardinál poznal, že je na správné cestě, a pozval mě, abych šel na koncil s ním. Nejprve jako jeho osobní poradce, a pak jsem byl během první periody v listopadu 1962 jmenován také oficiálním koncilním poradcem.

Vydali jsme se tedy na koncil nejenom s radostí, ale s nadšením. Vládlo neuvěřitelné očekávání. Doufali jsme, že všechno bude obnoveno a že opravdu přišly nové Letnice, nová éra církve, protože církev tehdy v té době byla ještě poměrně mohutná. Účast na nedělní mši ještě vysoká, také povolání ke kněžství a řeholnímu životu byla ještě dostačující, i když už jich trochu ubývalo. Nicméně bylo cítit, že církev nevzkvétá, ale redukuje se. Zdálo se, že je spíše skutečností minulosti a nikoli nositelkou budoucnosti. A nyní jsme měli naději, že se tato situace změní, že církev bude znovu silou zítřka a silou dneška. Věděli jsme, že vztah mezi církví a moderní dobou byl zpočátku poněkud rozporný, počínaje pochybením církve v případě Galilea, a myslelo se, že tento špatný začátek se napraví a dosáhne se znovu

uceleného vztahu mezi církví a těmi nejlepšími silami světa, aby se lidstvu otevřela budoucnost a opravdový pokrok. Byli jsme plni naděje, nadšení a také odhodlání přičinit se o to. Vzpomínám si, že za negativní vzor byl považován římský synod. Říkalo se, nevím, zda je to pravda, že se v lateránské bazilice přečetly připravené texty a členové synodu je odsouhlasili potleskem. Tak prý proběhl synod. Biskupové ale řekli: Ne, tak to nebudeme dělat. Jsme biskupové a jsme podmětem sněmu, nechceme jenom schvalovat to, co bylo uděláno, ale chceme být sami podmětem, nositeli koncilu. Tak také kardinál Frings, který byl proslulý svojí absolutní, téměř skrupulózní věrností Svatému otci, v této souvislosti prohlásil: Tady je naše funkce jiná. Papež nás svolal, abychom byli jako Otcové, abychom byli ekumenickým koncillem, podmětem obnovy církve. A chceme tak tuto svoji roli přijmout.

[...] Bylo stanoveno, že první den budou voleny komise a byly částečně připraveny seznamy jmen. A tyto seznamy měly být odhlasovány. Otcové však ihned prohlásili: „Ne, nechceme jednoduše odhlasovat předem vyhotovené seznamy. My jsme podmětem.“ Bylo tedy nezbytné odložit volby, protože otcové se chtěli trochu vzájemně poznat a sami chtěli připravit seznamy. A tak se také stalo.

[...] Všichni, jak jsem řekl, jsme přišli s velkým očekáváním. Nikdy dříve se nekonal koncil takových dimenzí, ale ne všichni věděli, co dělat. Těmi nejlepějšími, tedy těmi, kteří měli nejvíce vyhraněné úmysly, byly francouzské, německé, belgické, holandské episkopáty, takzvaná „Rýnská aliance“. V první etapě koncilu právě oni určovali cestu, potom se aktivita rychle rozšířila a všichni se začali podílet na kreativitě koncilu. Francouzi a Němci měli vícero úmyslů společných, byť se značně různými odstíny. Prvním – jednoduchým, zdánlivě jednoduchým úmyslem byla liturgická reforma, kterou zahájil Pius XII., který již reformoval Svatý týden; druhým byla eklesiologie; třetím Boží

Slovo, Zjevení, a nakonec ekumenismus. A Francouzi mnohem dříve než Němci chtěli projednávat problematiku vztahu mezi církví a světem.

[...] Nyní zpětně zjišťuji, že bylo velmi dobré začít na koncilu projednáváním liturgie. Ukazuje se tak primát Boha, primát adorace. *Operi Dei nihil praeponatur*. – Před službou Boží se nesmí dávat přednost ničemu – tato slova z *Řehole svatého Benedikta* (srov. 43,3) se tak stala svrchovanou regulí koncilu. Kdosi kritizoval, že koncil mluvil o mnoha věcech, ale nikoli o Bohu. Mluvil o Bohu! A byl to první a podstatný krok, že mluvil o Bohu a zpřístupnil všemu lidu, celému svatému lidu bohopoctu ve společném slavení liturgie Těla a Krve Kristovy. V tomto smyslu, nehledě na praktické faktory, které nedoporučovaly začínat hned kontroverzními tématy, to byl, řekněme, akt Prozřetelnosti, že na začátku koncilu stanula liturgie, Bůh, bohopocta. Nyní bych nechtěl zabíhat do podrobností diskuse, ale stojí za to stále se vracet nejen k praktické realizaci, ale k samotnému koncilu, k jeho hloubce a jeho podstatným myšlenkám.

Bylo jich mnoho. Především velkonoční tajemství jako střed křesťanské existence, a tedy křesťanského života, roku, křesťanského času vyjádřeného velkonoční dobou a nedělí, která zůstává dnem Zmrtvýchvstání. Znovu a znovu začínáme svůj čas Zmrtvýchvstáním, setkáním se Vzkříšeným a ze setkání se Vzkříšeným vycházíme do světa. V tomto smyslu je škoda, že se dnes neděle změnila na konec týdne, zatímco dříve byla prvním dnem. Ona je začátkem. Musíme se v nitru držet toho, že je začátkem, počátkem stvoření a počátkem znovustvoření v církvi, setkáním se Stvořitelem a se Vzkříšeným Kristem. Tento dvojí obsah neděle je také důležitý. Je to první den, tedy svátek stvoření, stvoření je základem, na němž stojíme, a věříme v Boha Stvořitele. A pak setkání se Vzkříšeným, který obnovuje stvoření. Jeho pravým účelem je stvořit svět, který odpovídá na lásku Boží.

Potom tady byly principy. Byl zde princip srozumitelnosti, namísto uzavřenosti v neznámém jazyce, kterým se nemluví. A také aktivní účast. Tyto principy byly bohužel také chápány špatně. Srozumitelnost neznamena banalitu. Velkolepé liturgické texty, třebaže jsou pronášeny, dí-

ky Bohu, také v mateřském jazyce, nejsou srozumitelné snadno a vyžadují od křesťana neustálou formaci, aby vrůstal a stále více vstupoval do hlubin tajemství a mohl je chápat. A také Boží Slovo – mluvíme-li o denní četbě Starého zákona, ale i Pavlových listů a evangelií – kdo může říci, že jim hned rozumí jen proto, že znějí v jeho vlastním jazyce? Jedině neustálá formace srdce a mysli může skutečně dát vzniknout porozumění a účasti, která je něčím víc než jen vnější činností. Je vstupem osoby, mého bytí do společenství církve a tím do společenství s Kristem.

Druhým tématem byla církev. Víme, že I. vatikánský koncil byl přerušen německo-francouzskou válkou, a tak se stal poněkud jednostranným fragmentem, protože nauka o papežském primátu, která byla v oně historické chvíli Bohu díky definována a byla velmi nutná v době, jež následovala, byla jenom jedním prvkem rozsáhlejší, předpokládané a připravované nauky o církvi. Zůstalo tedy jen u tohoto zlomku. A lze říci, že kdyby zůstalo jenom u tohoto fragmentu, klonili bychom se k jednostrannosti. Církev by byla jenom papežským primátem. Hned na začátku proto existoval úmysl dokončit eklesiologii Prvního Vaticanu v dohledné době a podat tak úplnou nauku o církvi. [...] Především byl nalezen pojem mystického Těla Kristova, který byl předpokládán také Prvním Vaticanem. Chtělo se říci a pochopit, že církev není organizace, něco strukturálního, právního, institucionálního, byť to také je, ale že je organismem, životnou skutečností, která vstupuje do mé duše, takže já sám právě svojí věřící duší jsem konstruktivním prvkem církve jako takové. V tomto smyslu Pius XII. napsal encykliku *Mystici Corporis Christi* jako krok směrem k dokončení eklesiologie Prvního Vaticanu.

Řekl bych, že teologická diskuse 30.–40. let, vlastně už 20. let, probíhala zcela ve znamení slova *Mystici Corporis*. Byl to objev, který působil velkou radost v té době, a v tomto kontextu také vznikla formule: My jsme církev. Církev není nějaká struktura. My samotní křesťané společně jsme všichni živým Tělem církve. A přirozeně to platí v tom smyslu, že my, opravdový plurál věřících – „my“ spolu s Kristovým „já“ – je církví. Každý z nás, nikoli jen někteří „my“, tedy skupinka, která se pro-

hlásí za církev. Nikoli. Ono „my jsme církev“ vyžaduje právě moje začlenění do velkého „my“ věřících všech dob a míst. [...]

To byly – řekněme – dva základní prvky. Při hledání úplné teologické vize nauky o církvi mezitím ve 40. či 50. letech vznikla určitá kritika pojmu Tělo Kristovo. „Mystické“ prý je příliš duchovní, příliš exkluzivní. Byl tedy uveden do hry pojem Božího lidu. A koncil správně přijal tento prvek, který církevní otcové považovali za výraz kontinuity Starého a Nového zákona. V textu Nového zákona výraz *laos tou Theou*, odpovídající textům Starého zákona, znamená – myslím až na dvě výjimky – antický lid Boží, Židy, kteří jsou Božím lidem mezi národy světa – *goim*. A ti ostatní, my pohané, nejsme sami o sobě Boží lid, ale stáváme se dětmi Abrahámovými, a tedy lidem Božím vstupem do společenství s Kristem, který je jedinečným Abrahámovým potomkem. A skrze společenství s Ním, tím, že jsme sjednoceni s Ním, jsme také Božím lidem. To znamená, že pojem „Boží lid“ v sobě zahrnuje kontinuitu obou Zákonů, kontinuitu Božích dějin světa i lidí, ale zahrnuje také kristologický prvek. Teprve prostřednictvím kristologie se stáváme Božím lidem a tak se oba pojmy kombinují. Koncil se rozhodl vytvořit trojiční eklesiologickou konstrukci: Lid Boha Otce, Tělo Kristovo a Chrám Ducha Svatého.

[...] Ještě konfliktnější byl problém Zjevení. Tady se jednalo o vztah mezi Písmem a Tradicí. Tady se především exegeti zajímali o větší svobodu. Cítili se, řekněme, poněkud méněcenní ve srovnání s protestanty, kteří dělali velké objevy, zatímco katolíci se cítili jakoby „handicapováni“, protože se musí podřizovat Magisteriu. Tady byl tedy ve hře i velmi konkrétní zápas: Jakou svobodu mají exegeti? Jak se má správně číst Písmo? Co znamená Tradice? Byla to bitva mnoha dimenzí, kterou nyní nemohu představovat, ale důležité je, že Písmo je určitě Božím Slovem a církev stojí pod Písmem, poslouchá Boží Slovo, a nestojí nad Písmem. Nicméně Písmo je Písmem teprve proto, že existuje živá církev, jeho živý podnět. Bez živého podnětu církve je Písmo jenom knihou, která je přístupná, otevírá se různým interpretacím a nedává tu nejzřejší zřejmost.

[...] Papež tedy předal koncilu myslím čtrnáct formulací jedné věty, která měla

být zasazena do textu o Božím zjevení, a dal nám, tedy koncilním otcům, svobodu zvolit jednu z těchto čtrnácti formulí. Řekl však: Jedna z nich musí být vybrána, aby byl text kompletní. Vzpomínám si víceméně na jednu z těch formulací: *Non omnis certitudo de veritatibus fidei potest sumi ex Sacra Scriptura*, tj.: Jistota církve o víře nevzniká jenom ze samotné knihy, ale potřebuje podmět církve osvěcený a nesený Duchem Svatým. Jedině tak Písmo mluví a je naprosto spolehlivé. Tato věta, kterou jsme ve věroučné komisi vybrali, jedna ze čtrnácti, je rozhodující a ukazuje neodmyslitelnost, nezbytnost církve. Umožňuje tak chápat, co znamená Tradice, živé Tělo, ve kterém toto Slovo od počátku žije a od něhož dostává svoje světlo, v němž se zrodilo. Už jenom skutečnost kánonu je církevní skutečností. To, že se tyto spisy staly Písmem, vyplývá z osvěcení církve, která našla tento kánon Pisma v sobě. Našla jej, nikoli vytvořila. Vždycky a jediné v tomto společenství církve je také možné skutečně chápat a číst Písmo jako Boží Slovo, jako Slovo, které nás vede v životě i smrti.

Jak jsem řekl, byla to poměrně těžká rozepře, ale díky papeži a díky – řekněme – světlu Ducha Svatého, který byl na koncilu přítomen, byl vytvořen dokument, který je jedním z nejkrásnějších a také nejvíce inovačních dokumentů celého koncilu a který by měl být ještě hodně studován. I dnes totiž exegeze tihne ke čtení Pisma mimo církev, mimo víru, jen v takzvaném duchu historicko-kritické metody, která je důležitá, ale nikdy ne natolik, aby mohla dojít k výsledkům, které by dávaly tu nejzazší jistotu. Jedině pokud věříme, že tato slova nejsou lidská, ale Boží, a pouze pokud žije živý podmět, ke kterému mluvil a mluví Bůh, můžeme dobře interpretovat Písmo svaté.

[...] Druhá část koncilu byla mnohem rozsáhlejší. S velikou naléhavostí se objevovalo téma dnešního světa, moderní doby a církve a s tím i témata odpovědnosti za budování tohoto světa, společnosti, odpovědnosti za budoucnost tohoto světa a eschatologická naděje, etická odpovědnost křesťana a kde nalézá svoje vedení. Dále náboženská svoboda, pokrok a vztahy k ostatním náboženstvím. V této chvíli vstoupily do diskuse skutečně všechny strany koncilu, nejenom Amerika, Spojené

co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Já jsem, který jsem!“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: ‚Ten, který jest, posílá mě k vám.‘“ A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: ‚Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!‘ To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

2. čtení – 1 Kor 10,1-6.10-12

Chtěl bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti. Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od (anděla) Zhoubce. To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v do-

bě poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.

Evangelium – Lk 13,1-9

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísl Pilát s krvi jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to museli vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete.“ Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři: ‚Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?‘ On mu však odpověděl: ‚Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.‘“

státy, které měly velký zájem na náboženské svobodě. Ti řekli papeži při třetí etapě koncilu: Nemůžeme se vrátit domů, aniž bychom s sebou přivezli deklaraci o náboženské svobodě odhlasovanou koncilem. [...] Velký dokument *Gaudium et spes* analyzoval velmi dobře problém křesťanské eschatologie a světského pokroku, odpovědnosti za společnost zítřka a odpovědnost křesťana před věčností, a tak také obnovil základy křesťanské etiky. Avšak, řekněme, že neočekávaně, mimo tento velký dokument vyrostl další, který odpovídal syntetičtěji a konkrétněji na výzvy doby, a tím je *Nostra Aetate*. [...]

[...] Stručně indikuje několika slovy, co je základní a podstatné, tedy základ dialogu v různosti a odlišnosti, ve víře v jedinečnost Krista, který je jeden a není možné, aby si věřící myslel, že všechna náboženství jsou jen variací jednoho tématu. Nikoli. Existuje jediná skutečnost živého Boha, který promluvil a je jeden, Bůh, a jeden vtělený Bůh, a tudíž jedno Boží Slovo, které skutečně je Slovem Božím. Existuje však náboženská zkušenost a určité lidské svět-

lo stvoření. Je proto nezbytné a možné navázat dialog a tak se vzájemně otevřít vůči Božímu pokoji všech jeho dětí, celého jeho rodiny.

[...] Chtěl bych nyní ještě dodat jednu věc. Byl Koncil Otců – pravý koncil, ale byl také koncil *medií*, který sám byl něco jako koncil, a svět vnímal Koncil skrze *media*. Koncil, který s okamžitou účinností dosahoval k lidem, byl *mediální* koncil, nikoli koncil Otců. Koncil Otců se uskutečňoval v rámci víry a byl koncilem víry, která hledá porozumění, která hledá porozumění sobě samé a snaží se chápat Boží znaky své doby, snaží se odpovědět na výzvu Boží v této chvíli a najít slova pro dnešek i zítřek, a tedy byl to koncil *fides quaerens intellectum*. Naproti tomu koncil žurnalistů se přirozeně neuskutečňoval v rámci víry, nýbrž v rámci dnešních mediálních kategorií, tzn. mimo víru a v odlišné hermeneutice. Byla to politická hermeneutika. Pro *media* byl koncil politickým zápolením, bojem o moc mezi různými proudy v církvi. Bylo jasné, že *media* zaujmou takovou pozici, která se jim jeví jako slučitel-

► ná s jejich světem. Byli takoví, kteří usilovali o decentralizaci církve, o moc biskupů a potom také – za pomoci výrazu „Boží lid“ – o moc lidu, laiků.

Byla to trojí otázka: moc papeže a její přenesení na biskupy a na všechny, tedy vrchovaná moc lidu. Přirozeně, že podle *medií* měl tento přístup být schválen, prosazen a posílen. A totéž platí pro liturgii. *Média* se nezajímají o liturgii jako o úkon víry, nýbrž jako o něco, kde se dělá něco srozumitelného, jako o nějakou činnost společnosti, profánní záležitost. A víme, že existovala také určitá tendence, která byla podložena i historicky, totiž tvrzením, že „sakrálnost je záležitost pohanů, popřípadě Starého zákona, zatímco v Novém zákoně platí pouze fakt, že Kristus zemřel *venku*, tzn. za hradbami, v profánním světě.“ Posvátnost (sakrálnost) má tedy údajně vyústit do světskosti, profánnosti také na poli náboženského kultu. Bohoslužba, kult již není kultem, nýbrž úkonem společenství, společnou účastí, a účast je aktivita. A tyto výklady, banalizace idejí koncilu, byly zhoubné v praxi a při aplikaci liturgické reformy, zrodily se ve vizi, která stála mimo koncil a jeho klíč, kterým je víra. A podobně tomu bylo v otázce Písma: Písmo je historickou knihou, s níž je třeba zacházet pouze z historického hlediska atd.

Dobře víme, jak byl tento *mediální* koncil všem dostupný. Byl dominantní a účinný, způsobil četné kalamity, mnohé problémy, mnoho reálného ochuzení: zavřené semináře a řeholní konventy, banalizaci liturgie... Právý koncil se při své konkretizaci a realizaci potýkal s těžkostmi. Virtuální koncil byl silnější než ten reálný, avšak reálná síla koncilu byla přítomna a postupně a stále více se uskutečňuje a stává se pravou silou, která je také pravou reformou, pravou obnovou církve.

Zdá se mi, že 50 let po koncilu vidíme, že se tento virtuální koncil hroutí, vytrácí a ukazuje se v celé své duchovní síle pravý koncil. A je naším úkolem právě v tomto *Roce víry* a počínaje *Rokem víry*, aby se mocí Ducha Svatého uskutečnil a církev byla skutečně obnovena. Věříme, že nám pomůže Pán. Já svou modlitbou v ústraní budu stále s vámi a společně půjdeme vpřed spolu s Pánem, v jistotě, že zvítězí Pán.

Přeložil Milan Glaser SJ
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Kráčeno)

Katechismus andělů (12)

DOBRODRUŽSTVÍ ANDEŮ *

Co nazýváme dobrodružstvím andělů?

Kardinál Journet poukazuje na to, jak ryzí duchové stvoření Bohem otevřeli dějiny světa. Byli prvními existujícími *ad extra* (navenek), to znamená vně vnitřních vztahů mezi osobami Nejsvětější Trojice. Uhodily tři údery dramatu stvoření, když zároveň byli povoláni k existenci, obdrželi dar milosti a víry a čelili nevyhnutelné volbě, která by jim dovolila milovat svobodně Boha více než sebe samy, nebo mu svou lásku odeprít. Jejich dějiny se tehdy stávají vzorem dějin našich: jsou vzhledem k nám prvorozenými ve stvoření, našimi bratry v dramatu, který se bude hrát až do konce časů mezi milostí a svobodou.

Jak je možné říci, že andělé obdrželi dar víry?

Víra spočívá v přilnutí k božské pravdě, ne kvůli vnitřní zřejmosti pravdy představené našim očím, ale v temnotě, kde se dává Bůh poznat, když zároveň dává skrze svědka znamení věrohodnosti. Tím, že andělé obdrželi víru od svého prvního okamžiku, nemají zapotřebí svědka, ale dostalo se jim shůry hnutí, které můžeme nazvat „vnitřním instinktem“ a jež jim přináší jistotu o jejím božském původu: toto osvětlení je dostatečné, aby jim zaručilo, že se jim Bůh zjevuje.

Ostatně před svým povýšením ke štěstí z patření na Boha tváří v tvář poznali Boha také skrze svědectví světla, které Stvořitel vložil do jejich vlastní přirozenosti. Stejně jako lidé vystupují od stvořených bytostí k Původci viditelného světa (na základě principu příčinnosti), tak vystupují i andělé od své vlastní vznešenosti: dokonale krása jejich jasných bytostí jim dovoluje vystoupit od odlesku k prameni.

V čem podstatně spočívala jejich svatost?

Každá příčina vytváří něco podobného a všechno toto podobné tihne k tomu, stát se jedno se svým pravzorem až do nejdokonalejšího ztotožnění s ním. Tak již od prvního okamžiku svého stvoření obdrželi andělé otisk Boží podoby skrze nadpřirozenou milost a tato milost je pozdvihovala a nesla vstříc jejich Stvořiteli jako

ve spontánním rozmachu. Byli zaměřeni k oblažujícímu patření, jehož zárodek v sobě nosili, a tento zárodek je sám od sebe zaměřil k nejvyššímu rozkvětu oblažujícího patření, tak jako semínko květiny tihne ke svému květu.

Byli andělé stvořeni ve stavu přirozeném, pak v dalším čase vyzvednutí do stavu nadpřirozené milosti, aby následně dosáhli patření na Boha, nebo obdrželi posvěcující milost ihned a bez odkladu?

I když oba názory byly v minulosti zastávány, svatý Tomáš Akvinský se přiklání ke druhému – k bezprostřednímu vlití milosti v samém okamžiku stvoření (*STh* I, q. 62, a. 3, a 5), protože zabraňuje myšlenku, že by milost mohla *vzejít* z přirozenosti. Dnes je tento názor mezi teology velmi rozšířen. Opírá se mimo jiné o svatého Basila mezi Řeky a o svatého Augustina mezi latiníky. Hle, co o tom soudí svatý Basil: „Andělé nebyli stvořeni jako děti, aby se stávali cvičením postupně dokonalými a následně hodnými přijmout Ducha; ale od jejich prvního ustavení byl na ně vylit dar svatosti a jakoby smíšen s jejich podstatou. Tak je pro ně obtížné uchýlit se ke zlobě: skutečně ihned obdrželi dar svatosti, díky němuž byli posíleni a jakoby zoceleni.“ (*Hom. in Ps. 32*) A svatý Augustin ve dvanácté knize *Města Božího* píše na téma andělů, kteří zůstali věrní: „Měli tedy dobrou vůli? A kdo tu byl původcem, když ne ten, který je stvořil v dobré vůli, s čistou láskou, s níž k němu přilnuli; ten, který v téže době, když stvořil jejich přirozenost, jim vлил milost (*simul in eis condens naturam et largiens gratiam*)?“ Tento text potvrzuje zcela jasně, že andělé obdrželi současně svou existenci a dar milosti.

Lze se ptát, jak je možné, že tak dokonale bytosti ozdobené všemi dary přirozenosti a milosti mohly upadnout do hříchu. To vše je velmi nesnadná otázka o hříchu andělů.

PÁD

Některí andělé zhřešili?

Písmo svaté nás učí, že existují zlí andělé, které nazývá *démony* a *zlými, nečistými a prohnanými duchy*, a tito duchové

mají svého knížete: *Satana, pokušitele, od-půrce, ďábla, nepřítele*. Tito duchové nejsou bohy zla, ale pouhými tvory. Bůh nemůže stvořit nic zlého: „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré.“ (Gn 1,31) Jestliže tedy existují zlí andělé, důvodem je nutně to, že se tyto bytosti zkazily samy svou chybou poté, co byly stvořeny.

Je pád andělů dogmatem víry?

Hřích Luciferův a jeho souputníků je definovaným dogmatem víry, jehož biblický kořen se nachází ve druhém listu svatého Petra: „Bůh neušetřil ani anděly, když se prohřešili, ale srazil je a odevzdal peklu, temné propasti, aby tam byli uchováni pro soud.“ (2 Petr 2,4)

Následně potvrdily údaje Písma koncily, včetně onoho v Braze (nejedná se o koncil ekumenický, ale jeden z četných partikulárních koncilů, které se sešly na konci starověku na Iberském poloostrově, tento v - dnes portugalském - městě Braga - pozn. překl.): „Jestliže někdo říká, že ďábel nebyl předtím zcela dobrým andělem stvořeným Bohem a že jeho přirozenost nebyla dílem Božím, ale naopak tvrdí, že se vynořil z chaosu a temnot, že ho nikdo nestvořil, ale že je on sám principem a podstatou zla, jak to prohlašovali Mani a Priscillián, budiž proklet.“

Jak mohly tak inteligentní bytosti zhrěšit?

1. Poněvadž stvořená bytost může vždy upadnout do slabosti: ona není zcela jako Bůh, a když je obdařena svobodou, může si svou vůli zvolit to, k čemu není svou přirozeností zaměřena.

2. Poněvadž nebyly stvořeny ve stavu přímého patření na Boha tváří v tvář. Vždyť pouze u toho, kdo nezahaleně nazará Boha, není nebezpečí dávat něčemu přednost před Bohem, neboť Bůh je tehdy bezprostředně poznáván jako dokonalé dobro a blaho: vůle je tak nezadržitelně stržena k tomu, aby ho milovala a zalíbila si v něm.

* Celá kapitola vychází z učení kardinála Journe-ta (*L'Église du Verbe Incarné*, Desclée de Brouwer, 1969, sv. III; *Saint-Augustin*, 2004, sv. IV).

(Pokračování)

Přeložili ing. Antonín Džbáněk
a P. Štěpán M. Filip OP

O POKUŠENÍ - dokončení ze str. 2

se postavit na odpor rozhodnutím, která mnozí pokládají za samozřejmá, jako jsou interrupce v případě nechtěného těhotenství, eutanázie v případě vážných onemocnění anebo selekce embryí jakožto prevence proti dědičným chorobám. Pokušení odložit stranou vlastní víru je stále přítomno, a obrácení se stává odpovědí Bohu, kterou je třeba v životě potvrdit mnohokrát.

Existují příklady a podněty velkých konverzí jako u svatého Pavla cestou do Damašku nebo svatého Augustina. Ale také v naší době zatmění smyslu pro posvátno je Boží milost činná a působí divy v životě mnoha lidí. Pán neúnavně klepe na dveře k člověku v sociálních a kulturních kontextech, které jsou zdánlivě pohlceny sekularizací, jako se to stalo pravoslavnému Rusovi Pavlu Florenskému. Po naprosto agnostické výchově, kdy sám projevoval opravdovou nevráživost vůči náboženské výuce, které se mu dostávalo ve škole, dospěl vědec Florenskij k prohlášení: „Ne, nelze žít bez Boha!“ a naprosto změnil svůj život; stal se mnichem.

Myslím také na postavu Etty Hillesum, mladé Holanďanky židovského původu, která zemřela v Osvětimi. Zpočátku byla Bohu vzdálena, ale objevila jej v hlubíně svého nitra a napsala: „V mém nitru je velmi hluboká studna. A v ní je Bůh. Někdy se mi daří jej dosáhnout, většinou je zasut kameny a pískem: Bůh je pohřben. Je třeba, abych jej znovu vyhrabávala.“ (*Deník*, 97) Ve svém neklidném a roztěkaném životě objevuje Boha právě uprostřed velké tragédie 20. století, *Šoá*. Tato křehká a nespokojená dívka je proměněna vírou a přetvořena v ženu plnou lásky a vnitřního pokoje, takže je schopna tvrdit: „Žiji v nepřetržité důvěrnosti s Bohem.“

Schopnost odporovat ideologickému lichocení své doby, rozhodnout se hledat pravdu a otevřít se objevu víry dosvědčuje další žena naší doby, Dorothy Day ze Spojených států amerických. Ve své autobiografii otevřeně vyznává, že upadla do

pokušení řešit všechno politikou, když přijala marxistickou nabídku: „Chtěla jsem jít manifestovat, jít do vězení, psát, ovlivňovat druhé a zanechat světu svůj sen. Kolik ambicí a hledání mne samotné bylo za tím vším!“ Cesta k víře v tak sekularizovaném prostředí byla obzvláště obtížná, ale přesto v ní, jak sama zdůrazňuje, působila Milost: „Je jisté, že jsem často cítila potřebu jít do kostela, pokleknout a sklonit hlavu v modlitbě. Slepý instinkt, dalo by se říci, protože jsem si neuvědomovala, že se modlím, ale šla jsem a vstoupila do atmosféry modlitby...“ Bůh ji přivedl k vědomému přilnutí k církvi životem zasvěceným vyděděncům.

V naší době není málo konverzí pojatých jako návrat těch, kteří se po křesťanské, možná povrchní výchově vzdálili na celé roky víře a potom opětovně objevili Krista a jeho evangelium. V *knize Zjevení* čteme: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě.“ (3,20). Náš vnitřní člověk se musí připravit na návštěvu Boha, a právě proto se nesmí nechat zahltit iluzemi, zdáním a materiálními věcmi.

V této postní době *Roku víry* obnovme svoje úsilí kráčet cestou obrácení, abychom překonali tendenci uzavřít se v sobě samých, a namísto toho dát prostor Bohu a dívat se na každodenní realitu jeho očima. Mohli bychom říci, že alternativa mezi uzavřeností v našem sobectví a otevřeností k lásce Boha i druhých odpovídá alternativě Ježíšových pokušení. Je to alternativa mezi lidskou mocí a láskou Kříže, mezi vykoupením viděným pouze v materiálním blahobytu

a vykoupením jakožto dílem Boha, kterému dáváme ve svém životě primát. Obrátit se znamená neuzavřít se do hledání vlastního úspěchu, vlastní prestiže a vlastního postavení, ale jednat tak, aby každý den v malých věcech byla pravda, víra v Boha a láska tím nejdůležitějším.

Přeložil Milan Glaser SJ
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Pondělí 4. 3. 2013: 6:05 Octava dies (709. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Vietnam – zlatá klec **6:50** Terra Santa News: 27. 2. 2013 **7:10** Putování modrou planetou: Venezuela **7:45** Přejeme si... **8:00** Post Scriptum s P. Janem Vechetou **8:20** Pro vita mundi (15. díl): Vratislav Švéda **9:15** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **9:25** Vlci v Lužici **10:00** Nedělní čtení: 3. neděle postní **10:35** BET LECEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz **10:50** Poselství svatých: Papež Jan XXIII. **11:00** NOEkreace (172. díl) **11:10** Noeland (63. díl) **11:40** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **11:45** Bible pro nejmenší: Potopa **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** EVA HENYCHOVÁ a skupina OBOROH: Festival pod věží 2008 **13:00** Cestou necestou krajšími obcami Žilinského kraja **13:40** Octava dies (709. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Dětská Bible **14:25** Premonstráti z Grimbergenu **14:40** CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) **15:00** Kateřina Lachmanová – Milosrdenství je akční **16:00** Káva **16:10** V posteli POD NEBESY (4. díl) **17:00** NOEparáda (206. díl) [L] **18:05** Ignaciánský pulz **18:15** Pohádka o valašských frgálových princeznách **18:25** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:30** Bible pro nejmenší: Abram **18:40** Vzdálená pobřeží ticha **19:15** Cévní mozková příhoda – problém současnosti [P] **19:30** Život koncilu **19:40** Přejeme si... **20:00** Klapka s... (57. díl) [P] **21:00** Na koberečku **21:10** Hudební magazín Mezi pražci **21:55** prof. Jan Palouš, DrSc. – Hvězdy ve vesmíru **23:05** NOEkreace (172. díl) **23:15** Octava dies (709. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:50** Kulatý stůl: Nenařazený život **1:20** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 5. 3. 2013: 6:05 Včely a ludia **6:15** Má vlast: Kroměříž **7:35** Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková **8:25** Nemusíme, chceme! **9:10** Poselství svatých: Papež Jan XXIII. **9:20** Budu pomáhat: Cukrárna Cukrárna: Obecně prospěšná společnost – cukrárna Cukrárna **9:30** Loď Boží **10:00** Octava dies (709. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** prof. Jan Palouš, DrSc. – Hvězdy ve vesmíru **11:40** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **11:45** Bible pro nejmenší: Abram **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Hudební okénko (3. díl) **12:40** Život koncilu **12:50** Dětská Bible **13:05** Podobnoství (7. díl): Nebeská hostina **13:35** Dana & Přátelé (7. díl) **14:10** BET LECEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz **14:25** Kulatý stůl: Nenařazený život **16:00** Putování modrou planetou: Venezuela **16:35** Přejeme si... **16:50** Milovat až do zabudnutí **17:40** Sportovní přístav Hluboká nad Vltavou **17:55** Noeland (63. díl) **18:25** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:30** Bible pro nejmenší: Izák a Rebeka **18:35** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **19:05** NOEkreace (172. díl) **19:15** O kom o čem: Vlastimila Česká **19:40** Zpravodajské Noeviny (468. díl): 5. 3. 2013 [P] **20:00** Hrdinové víry: Arcibiskup Matocha [L] **21:05** Pražská Loreta **21:35** Terra Santa News: 27. 2. 2013 **22:00** Kultura života – Bioetika: Bioetika a komunikace **9:55** O kom o čem: Vlastimila Česká (468. díl): 5. 3. 2013 **22:45** Post Scriptum s P. Janem Vechetou **23:05** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **23:45** Přejeme si... **0:05** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem, o plazmě ve vesmíru 2. díl **0:50** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 6. 3. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (468. díl): 5. 3. 2013 **6:20** Kateřina Lachmanová – Milosrdenství je akční **7:15** NOEkreace (172. díl) **7:25** Cvrlikání: Poutníci **8:30** Na koberečku **8:40** Život koncilu (3. díl) **8:50** Jak si mě našel Antonín z Padovy **9:35** Pro vita mundi (15. díl): Vratislav Švéda **10:30** Jak potkávat svět s Ing. Janem Kašpařikem a jeho synem Vítem Kašpařikem s dětmi

12:00 Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Ochmelená story **13:05** Vzdálená pobřeží ticha **13:40** Město s pěti věžemi **14:00** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (71. díl) **15:25** Vietnam – zlatá klec **15:40** Zpravodajské Noeviny (468. díl): 5. 3. 2013 **16:00** Klapka s... (57. díl): Václavem Fořtem **17:00** V posteli POD NEBESY (5. díl) **18:00** Octava dies (709. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **18:35** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:40** Otevřeno u pana Josefa Cukra **18:50** CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) **19:10** Poselství svatých: Papež Jan XXIII. **19:20** Terra Santa News: 6. 3. 2013 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa **20:20** P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité [P] **21:45** NOEkreace (172. díl) **22:00** Outdoor Film s Marianem Jiřím Huskem (13. díl) **23:35** Má vlast: Kroměříž **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 7. 3. 2013: 6:05 Vzdálená pobřeží ticha **6:35** Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa **6:55** Dětská Bible **7:10** Hudební okénko (3. díl) **7:45** Kultura života – Bioetika: Bioetika a komunikace **8:15** Hrdinové víry: Arcibiskup Matocha **9:15** Kouzlo štipkých varhan **9:30** O kom o čem: Vlastimila Česká **10:00** Kulatý stůl: Nenařazený život **11:30** Přejeme si... **11:45** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **11:50** Bible pro nejmenší: Jákob a Ezau **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast: Kroměříž **13:30** Terra Santa News: 6. 3. 2013 **13:55** Vlci v Lužici **14:25** Pro vita mundi (15. díl): Vratislav Švéda **15:15** Cévní mozková příhoda – problém současnosti **15:30** Včely a ludia **15:45** Zpravodajské Noeviny (468. díl): 5. 3. 2013 **16:00** Podobnoství (8. díl): Marnotratný syn **16:30** Dana & Přátelé (8. díl) **17:00** Putování modrou planetou: Venezuela **17:35** Život koncilu [P] **17:45** NOEkreace (172. díl) **18:00** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **18:30** Bible pro nejmenší: Ráchel **18:35** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:40** Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková **19:30** Budu pomáhat: Dětský domov Strančice **19:40** Zpravodajské Noeviny (469. díl): 7. 3. 2013 [P] **20:00** Jak potkávat svět s Vítem Kašpařikem [L] **21:20** Putování po evropských kláštřech: Klášter trapistek v Elzas, Francie **21:50** Zpravodajské Noeviny (469. díl): 7. 3. 2013 **22:10** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem [P] **22:30** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **22:40** Octava dies (709. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:10** Loď Boží **23:35** Plavební stupeň Přelouč **23:50** Zpověď filmáře **0:05** Zpravodajské Noeviny (469. díl): 07.03.2013 **0:20** Hudební magazín Mezi pražci **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 8. 3. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (469. díl): 7. 3. 2013 **6:20** NOEkreace (172. díl) **6:30** NOEparáda (206. díl) **7:35** Kouzlo štipkých varhan **7:50** Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem, o plazmě ve vesmíru 2. díl **8:35** Pohádka o valašských frgálových princeznách **8:45** P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité **10:10** Na koberečku **10:20** CHKO Křivoklátsko-Vůznice, Týřov-Oupořský potok, Lánská obora (11. díl) **10:40** Klapka s... (57. díl) **11:45** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **11:50** Bible pro nejmenší: Ráchel **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Život koncilu **12:30** Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa **12:50** Hudební magazín Mezi pražci **13:35** Putování modrou planetou: Venezuela **14:10** Barva lásky **14:40** Gustav Iřtok – Kříž je moje cesta **15:00** Já jsem s tebou **15:25** Vzdálená pobřeží ticha **16:00** Zpravodajské Noeviny (469. díl): 7. 3. 2013 **16:15** O kom o čem: Vlastimila

Češková **16:40** Sportovní přístav Hluboká nad Vltavou **16:55** Hrdinové víry: Arcibiskup Matocha **18:00** Noeland (63. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Konečně doma **18:35** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:40** Putování po evropských kláštřech: Klášter trapistek v Elzas, Francie **19:10** Děti Ventanas **19:35** Z Nursie na Sampor **19:45** Hornolidečko – Leskovec **20:00** Noemova pošta: Březen [L] **21:40** Salesiánský magazín **22:00** Nedělní čtení: 4. neděle postní [P] **22:30** Přejeme si... **22:45** Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková **23:40** Terra Santa News: 6. 3. 2013 **0:05** Podobnoství (8. díl): Marnotratný syn **0:35** Dana & Přátelé (8. díl) **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 9. 3. 2013: 6:05 Hornolidečko – Leskovec **6:15** Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem **6:35** Včely a ludia **6:45** Podobnoství (8. díl): Marnotratný syn **7:15** Dana & Přátelé (8. díl) **7:50** Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa **8:10** Káva **8:25** Noeland (63. díl) **8:55** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **9:00** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **9:30** Svatí Cyril a Metoděj [P] **9:50** Mše svatá k oslavě 1150. výročí příchodu spolu patronů Evropy, svatých Cyrila a Metoděje [L] **12:00** Polední modlitba [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny (469. díl): 7. 3. 2013 **12:25** Nedělní čtení: 4. neděle postní **12:55** Přejeme si... **13:10** Kultura života – Bioetika: Bioetika a komunikace **13:45** Jak potkávat svět s Vítem Kašpařikem **15:05** Terra Santa News: 6. 3. 2013 **15:25** Loď Boží **15:50** NOEkreace (172. díl) **16:05** Salesiánský magazín **16:20** Živě s biskupem: tentokrát s Františkem Václavem Lobkowiczem **17:20** Hornolidečko – Leskovec **17:30** Poselství svatých: Papež Jan XXIII. **17:40** Vietnam – zlatá klec **18:00** CHKO Jeseníky – Praděd (12. díl) [P] **18:25** Sedmihlásky: Keď si ty taký krajčír **18:30** Bible pro nejmenší: Konečně doma **18:40** Hrdinové víry: Arcibiskup Matocha **19:40** V souvislostech [P] **20:00** Cesta k andělům (71. díl) [P] **20:50** Transport **21:25** Skryté poklady: Olga **22:40** Putování modrou planetou: Etiopie **0:00** VADIS? **0:25** Z Nursie na Sampor **22:55** Budu pomáhat: Dětský domov Strančice **23:05** Kateřina Lachmanová – Milosrdenství je akční **0:05** EVA HENYCHOVÁ a skupina OBOROH: Festival pod věží 2008 **0:55** Dětská Bible **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 10. 3. 2013: 6:15 Život koncilu **6:25** Sportovní přístav Hluboká nad Vltavou **6:40** Vietnam – zlatá klec **6:55** Súdán: sen naděje **7:20** Plečnickův kostel sv. Františka v Lublani **7:30** Jak potkávat svět s Vítem Kašpařikem **8:50** Skryté poklady: Olga **9:20** Kultura života – Bioetika: Bioetika a komunikace **9:55** O kom o čem: Vlastimila Česká **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Otrokovice [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba [L] **12:20** V souvislostech **12:35** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:25** Hudební okénko (4. díl) **14:05** Cesta k andělům (71. díl) **14:55** Budu pomáhat: Dětský domov Strančice **15:05** P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité **16:30** Hermie a jeho přátelé: Milo a neposluné děti [P] **17:00** Noeland (64. díl) [P] **17:30** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtušek [P] **17:35** V posteli POD NEBESY (5. díl) **18:30** Dar z Medžgorje **18:50** NOEkreace (173. díl) [P] **19:10** Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa **19:30** Poselství svatých: Thomas Merton **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Octava dies (710. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Pocta N. Paganinimu **21:20** V souvislostech **21:40** Hrdinové víry: Arcibiskup Matocha **22:45** Ochmelená story **22:55** Nedělní čtení: 4. neděle postní **23:25** Život koncilu **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Hudební magazín Mezi pražci **1:35** Poslech Radia Proglas [L].

Nabízíme tyto termíny poutí do Medžugorje:

- 14.3.-20.3. Zjevení pro Mirjanu (2440 Kč+40 €)
- 26.3.-2.4. Velikonoce (2390 Kč+50 €)
- 3.5.-10.5. P. Maria Prostřednice (2640 Kč+50 €)
- 14.5.-21.5. Seslání Ducha svatého (2640 Kč+50 €)
- 20.6.-27.6. 32. výročí zjevení P. Marie (2640 Kč+50 €)
- 2.7.-9.7. P. Maria Karmelská* (2660 Kč+50 €)
- 30.7.-7.8. Festival mládeže I.* (2760 Kč+72 €)
- 31.7.-7.8. Festival mládeže II. (2660 Kč+60 €)
- 10.8.-17.8. Nanebevzetí P. Marie* (2660 Kč+50 €)
- 17.8.-24.8. P. Marie Královny* (2660 Kč+50 €)
- 3.9.-10.9. Narozeniny P. Marie (2660 Kč+50 €)

* první den u moře. Ubytování je do 30 min od kostela, dovážení je zajištěno. Bohatý duchovní program, tlumočení.

Volná místa na unikátní pouť na Kypr a do Turecka

Poutě se uskuteční v termínu 14.5.-22.5.2013. Více informací na: www.verite.cz, sekce cestovní agentura.

Příhlášky: VÉRITÉ, tel: 222 324 617, fax: 222 321 294, www.verite.cz, e-mail: cestovka@verite.cz

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 7. dubna 2013

MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské. **Program:** 8.30 hodin - mše svatá v kostele Svatého Ducha • 9.15-11.30 hodin - mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu užívají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Blíží informace** na tel. 387 987 244, mobil 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

Ve Světle č. 4/2013 jsme uveřejnili svědectví o Timothyho. Jde o českého premonstráta Timoteje M. Pavla Váchu, s kterým byl uveřejněn rozhovor v časopise *Milujte se!* č. 22/2012. Odlišnosti v některých skutečnostech byly způsobeny předlohou německého textu, který byl použit pro překlad svědectví z Medžugorje. P. Timotejovi se omlouváme. Redakce

Na Svatém Antonínku v Blatnici pod Svatým Antonínkem se ve dnech **9.-14. 6. 2013** uskuteční **EXERCICIE POD VEDE-NÍM P. ELIASE VELLY**. Téma: **Vnitřní uzdravení**. Informace na www.antoninek.cz, na e-mailu: farnostblatnice@seznam.cz nebo na tel.: **734 384 671**.

Zveme Vás na **EXERCICIE S P. ELIASEM VELLOU, OFMConv.**, řeholním knězem z Malty, exorcistou, tamním prezidentem pro okultismus a satanismus a autorem mnoha knih. Exerci-cie na téma **MOCÍ DUCHA SVATÉHO** budou probíhat ve dnech **29. 4.-2. 5. 2013** v krásném prostředí **kláštera na Hoře Mat-ky Boží v Králíkách**. Více informací na www.poutnidum.cz nebo na e-mailu: info@poutnidum.cz nebo tel.: **605 912 840**.

Zpěvem a modlitbou budou zbožní věřící doprovázet Kri-sta, svého Spasitele, **ŘÍMOVSKÝMI PAŠIJEMI o Květné neděli 24. března 2013**. Ve 13 hodin vyjdeme v Duchu a v Pravdě od misijního kříže z poutního areálu v Římově touž křížovou cestou, jíž krácel náš Pán pro naši spásu od Večeřadla, kde se rozloučil se svou Matkou. Římovské pašije o 25 zasta-veních jsou přesnou a pravděpodobně jedinou kopií Jeruza-lémských pašijí, které již staletí v Davidově městě nejsou. Na 6,5 km dlouhou křížovou cestu doporučujeme obutí do nepohody. Kristovo utrpení - Passio Christi budeme zbožně rozjímat na Římovských pašijích také na Velký pátek (29. března) od 12 hodin. **Blíží informace** na tel. číslo 387 987 244 • mobil 723 064 946 • e-mail: farnostrimov@centrum.cz • internet: www.rimov.eu.

Liturgická čtení

Neděle 3. 3. - 3. neděle postní
1. čt.: Ex 3,1-8a.13-15
Ž 103(102),1-2.3-4.6-7.8+11
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
2. čt.: 1 Kor 10,1-6.10-12
Ev.: Lk 13,1-9
Slovo na den: Okopám ho a pohnojím.

nebo čtení z cyklu A:
1. čt.: Ex 17,3-7
Ž 95(94),1-2.6-7b.7c-9
Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)
2. čt.: Řim 5,1-2.5-8
Ev.: Jan 4,5-42
Slovo na den: Dal živou vodu.

Pondělí 4. 3. - připomínka sv. Kazimíra
1. čt.: 2 Král 5,1-15a
Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4
Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žíznila po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)
Ev.: Lk 4,24-30
Slovo na den: Prošel jejich středem.

Úterý 5. 3. - ferie
1. čt.: Dan 3,25.34-43
Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9
Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)
Ev.: Mt 18,21-35
Slovo na den: Celý dluh jsem ti odpustil.

Středa 6. 3. - ferie
1. čt.: Dt 4,1.5-9
Ž 147,12-13.15-16.19-20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
Ev.: Mt 5,17-19
Slovo na den: Naplnit.

Čtvrtek 7. 3. - připomínka sv. Perpetuy a Felicity
1. čt.: Jer 7,23-28
Ž 95(94),1-2.6-7.8-9
Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce.“*)
Ev.: Lk 11,14-23
Slovo na den: Království proti sobě rozdvojené zpusťne.

Pátek 8. 3. - připomínka sv. Jana z Boha
1. čt.: Oz 14,2-10
Ž 81(80),6c-8a.8bc-9.10-11ab.14+17
Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)
Ev.: Mk 12,28b-34
Slovo na den: Milovat je víc než všechny oběti a dary.

Sobota 9. 3. - připomínka sv. Františky Římské
1. čt.: Oz 6,1-6
Ž 51(50),3-4.18-19.20-21ab
Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)
Ev.: Lk 18,9-14
Slovo na den: Kdo se povyšuje, bude ponížen.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. - 9. BŘEZNA 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 3.		PO 4. 3.		ÚT 5. 3.		ST 6. 3.		ČT 7. 3.		PÁ 8. 3.		SO 9. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	338	376	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	345	385	348	389	352	393	355	397	359	400
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	345	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Prosby	338	377	342	382	346	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	339	378	343	383	346	386	350	390	353	394	356	398	360	402
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Nešpory:														
SO 2. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	336	375	340	379	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	344	384	347	387	351	391	354	395	357	399
Ant. ke kant. P. M.	337	376	341	380	344	384	347	388	351	392	354	396	358	399
Prosby	337	376	341	380	344	384	348	388	351	392	355	396	358	400
Záv. modlitba	339	378	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

TITULY VYDANÉ MCM s. r. o.

UMUČENÍ

Catalina Rivas • Z angličtiny přeložila Mgr. Radmila Válková

Bolivijská mystička Catalina Rivas byla v první polovině 90. let 20. století vyvolena samotným Ježíšem, aby skrze ni předával světu svá poselství lásky a milosrdenství. Nazývá ji „svou sekretářkou“ a ona zapisuje to, co jí Ježíš diktuje. V krátké době 15 dnů napsala Catalina tři rozsáhlé deníky velké duchovní hloubky, ačkoliv nemá ani středoškolské, ani teologické vzdělání. Všechny její zápisky byly shromážděny do osmi knih, které obdržely 2. dubna 1998 imprimatur arcibiskupa v Cochabambě, Mons. Reného Fernandez Apazy. Od roku 1994 je Catalina Rivas nositelkou stigmat, která se otevírají vždy na Velký pátek. Brožura obsahuje Ježíšovo poselství o jeho výkupném utrpení od poslední večeře až po zmrtvýchvstání. Následuje krátké vyznání, diktované Bohem Otcem, o nekonečné lásce k Synu. Na závěr jsou připojena slova Svaté Matky, ve kterých je vylíčeno utrpení Panny Marie.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 64 stran, 57 Kč

zaslíbení, které obdržela sv. Brigita, bylo potvrzeno papežem Inocencem X. Modlitby *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* jsou v pobožnosti doplněny 7 krátkými modlitbami. Pobožnost schválila Svatá kongregace *Sacro Collegio de propaganda fide* a papež Klement XII.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání
Brož., A6, 16 stran, 19 Kč*

SESTRA MARIE MARTA CHAMBOŇOVÁ A POBOŽNOST K SV. RANÁM PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA *Překlad Školské sestry OSF*

Životní poselství francouzské mystičky 19. století. Sám Kristus sestru Marii Martu pověřil, aby šířila pobožnost k jeho sv. ranám a aby tuto pobožnost obětovala za záchranu duší.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Vydání 2.,
v MCM I., dotisk • Brož., A6, 80 stran, 73 Kč*

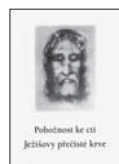
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SVATÝ VINCENC DE PAUL

P. Karel Dachovský

Stručný životopis francouzského světce (1581–1660), patrona všech katolických charitativních sdružení. Vincenc de Paul je považován za zakladatele organizované charity. Jeho dílo a charisma žijí v nesčetných mužích a ženách, kteří jako lazaristé a milosrdné sestry, i jako členové různých vinentinských společenství nebo charitativních sdružení přijímají lidi v jejich nouzi.

ŘÁD • Brož., A5, 80 stran, 95 Kč

POBOŽNOST KE CTI JEŽÍŠOVY PŘEČISTÉ KRVE

Těm, kdo se po 12 roků denně pomodlí sedmkrát *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* ke cti Ježíšovy přečisté krve, slíbil Božský Spasitel udělit veliké milosti. Toto

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.